

„Tudy!“ James skočil za jakési skalky a ztratil se z dohledu. Sklouzli po rovném úbočí přes hřeben a běželi dál na opačnou stranu.

Zde již nebyl sníh tak hluboký. Vítr zvedal prachové vločky do vzduchu a očistil tuto stranu kopce od sněhu. Zůstalo tu i několik ovcí. V úkrytu za velkými balvany uždibovaly trsy vyčnívající trávy. V tomto novém údolí již slunce sníh zčásti roztopilo a kolem se třpytily promrzlé stráně. Mandy s Jamesem se zastavili hluboko ve stínu a snažili se, aby nervózní zvířata nevyplašili.

Zdálo se však, že pozornost ovcí upoutal ještě kdosi jiný. Chvíli se dívaly po svahu, a pak se sklonily, aby si ukously trochu trávy. Mandy chytila Jamese za ruku. „Počkej chvíli,“ zašeptala.

Zahlédla temný stín krčící se za vzdáleným balvanem. Byl asi dvacet metrů od ovcí – po větru od zvířat a pomalíčku se k nim kradl.

Mandy by v tu chvíli nejraději vyskočila a varovně zamávala. Chtěla dostat ovce pryč od neznámého tuláka. Ale něco ji donutilo, aby zůstala na místě. Oba dva – ona i James – se skrčili a sledovali, co se bude dít. Ten temný stín byl pes. A každou vteřinu se k ovcím blížil.

Stále blíž a blíž. Ten pes byl černý, se skvrnami na uších a čenichu. Měl silný, chundelatý ocas. Jeho koneček ale nebyl bílý. A nyní rovněž viděli, že břicho onoho psa, jenž se kradl vpřed, má hnědou barvu. Pes vycenil zuby, připraven zaútočit.

„Tohle není Tess!“ zašeptal James. „Je moc velký!“

„To je Major!“ řekla Mandy a oči se jí rozšířily překvapením. „To je ten nový pes z farmy pana Westerna!“

Německý ovčák ztuhl příkrčen k zemi. Čekal, až se některá ovce oddělí od skupiny, aby se na ni hned poté vrhl.

